

Yeme Kara Kirazı

Adnan Erdođmuş

Her sabah merdivenlerden inerken görüyorum, apartmanın kedisi hep aynı tekir kedi, yaz geldi sütü suyla karıştırıp vermek gerek, sağ gözünü hafiften kısıp sol gözünü seyirterek, komşu paspasların üzerine bırakılan gazetelerin üzerinde sabah keyfi yapıyor.

Lakin bu sıralar konu komşu herkes gömlek değiştirir gibi gazetesini değiştiriyor. Bakıyorsun karşı kapıya, dün sabah paspasın üzerinde Sabah vardı, bu sabah Akşam duruyor. Bizim tekir hergün başka bir gazetenin üzerine yayılmakta, ilavelerin arttığı günlerde minderi kabarmakta, bir gün Hürriyet'e sırtını dayayıp, bir gün Cumhuriyet'i tırmalıyor!

Son sayfa güzeli yazarımız, cumhuriyet mitinglerine gidenleri, eskiden arabaların arka camlarına konan sallabaş süs köpeklerine benzettiği gündən beri, eşim yemin verdirdi, biz de komşulara uyararak, Radikal bir karar alarak, yıllardır evimize giren gazetemizi boykot ettik, bu sıralar yeni madenler arıyor, bir gün Milliyet'çi, bir gün Vatan sever oluyoruz!

Oysa eskilerde, ölsen değişmeyecek iki şeyimiz vardı: Biri berberimizse, diğeri gazetemizdi. Evlerimize sanki atalarımızdan miras kalmış gibi kuşaklar boyu aynı gazeteler girer, saçlarımız bizzat babamızın berberinde kesilirdi. Berberimiz yadigar, gazetemiz dostumuzdu. Bize sadece haber verip fıkra anlatmakla kalmaz, manavdan alınan portakala kese kağıdı, yazlık plajlarda kafalara şapka, gariban sofralarına masa örtüsü olurdu.

Orta sayfasını açtığınızda taze ayıklanmış balıklar bir güzel una batırılır, yeşil fasulyelerin kılçıkları tek tek ayıklanır, patateslerin kabukları ince ince soyulurdu. Anlayacağınız bugünkü gibi iş takipçiliği yapmaz, her işe soyunurdu! Yine de çöpe atılmaz, güzelce silkelenir, bir kenara katlanır konur, yeri gelir evin çocuklarına uçak olur uçar, kayık olur yüzer, evimize neşe saçardı! En nihayetinde sarardığında, gazteci geldi kapıda, el terazisiyle kilosu tartılır, para ederdi!

Gazete dedin mi, bir ağırlığı vardı. Hayatımızın önemli bir parçasıydı. Yazdığına inanılır, haberine güvenilirirdi. Bugün sayfa sayıları, gramajları artmış olsa da hafif kalıyorlar, yazarları da öyle, o köşeden bu köşeye rüzgar gülü gibi savrulup duruyorlar. Okumaktan zevk aldığın, takip ettiğın bir yazarı kovalamaktan iflahın kesiliyor. Tam yakaladım derken, o başka bir köşeyi dönüp ayrı bir telden çalıyor, sen arada kayboluyorsun!

Artık insanlar sadece köşe yazarlarına değil, gazetede her yazılana inancını yitirdi, arkasında bir hinlik arıyor. Eskiden fasulye ayıklarken şimdi bir gün kırmızı etin, bir gün beyaz etin faydasını yazıyor. Reklamı veren, sayfayı kapıyor. O güne et, ertesi güne tavuk reklamı çıkıyor, ne yiyeceğini şaşırtıyorsun!

Bu sıralar bir de seçim telaşı var, herkes mevkisini kullanıp mevzisini bir güzel açıp saçıyor. Kimileri bededeka kesesinden bedavaya gazel okurken, kimileri soros körfezinden bodozlama dalıyor. Cümlesi birden ben bağımsızım, tarafsızım dese de, sayelerinde Şüpheli Thomas olduk çıktık, sen de mi Brütüs demekten yorulduk, her okuduğumuza kolay inanmıyor, ikiye bölüp üçle çarpıyor, başka yazılarla mukayese ediyor, arşivleri tarayıp sağlama yapıyor, yetmedi eşe dosta sorup teyit almaya kalkıyoruz.

Köşelerde yazarlar, manşetlerde liderler birbirlerine ip ata dursun, kedi hiç istifini bozup, kaale almıyor. Ortalık birbirine girmiş, yün yumak dağılmış, zıplayıp bir pençe atsana, sarı çizmeli mehmet ağa, paşada gam yok tasa yok, kuyruğunu kendine sallayıp duruyor!

Bu sabah ilk sayfadan son haber: Başbakanımız, oğlunu savunuyor: Gemi var, gemi var! Bu Deniz'in gözünde kemi var! Allah kuru iftiradan korusun, kıskanç gözlerden sakınsın, bir tutturmuş oğlumun gemisi, yahu bu gemi değil gemicik, küçücük bir fıçı, içi dolu turşucuk, sen yetmişinden sonra gemiyi azıya alacağına, gel onbine fit olalım, kol saatimi vereyim! Cevap hiç gecikmemiş: Gerdanlığı da satıyor musun!

Siyasi mücadele bedesten müzayedesine dönüştü, bütün bu söylenenleri sazlıklardan havalanan bir ördek gibi ürkek, şaşkın, kararsız izliyoruz: Boşa koysak dolmuyor, doluya koysak almıyor, oyumuzu kime vereceğiz, çoğumuz bilmiyoruz. İçimize tam sinmiyor. Boş da veremiyoruz. Yeme kara kirazı karacak ellerin, oy vermeye gitmezsen kırılacak kolların.

Eni konu beş gün kaldı. Bağımsız adaylar bile birbirine bağlanıp halvet oldu, artık karar vermeliyiz. Fikren olmasa da hissi kalben vuku, kerhen de olsa oy kullanmalıyız. Zemin kaypak gözükse de, sağlam kayalıktır bu topraklar, tabiatımız muhaliftir, biz ezelden beri hür doğduk hür yaşarız, hangi şaşkın bize anket vuracakmış şaşarız, bakarsınız belli mi olur, bir mucize gerçekleşir, hiç ummadığımız anda taş gediğine konur, seçime 21 parti birden giriyormuş, topu birden barajın altında kalır, kurtuluruz!

Sükunet içinde telaş yapmadan bir ümit bunu bekliyorum. Bu sıralar sırf gazete değiştirmekle kalmayıp, bir gazetede neler okunur, yeni yeni onu da keşfediyorum. Puslu havadan nem kapacağıma, umarsız kediden huy kaptım, hiç asabımı bozmuyorum. İlk sayfalara bakmıyor, köşe

yazılarından kıyı bucak kaçıyor, ikinci sayfalara atlıyorum: Kimin metresi var, kimin selülit, genel kültürümü arttırıyorum. Vakit kaldıkça bulmaca çözüyor, kahveyi ocağa döküyor, muzur türküler dinliyor, yıldız falımı okuyorum: “Sarılı saçlarını ellen mi tarayısın, geliyısın peşimden bela mi arayısın”.

Şöyle memleket havası soluyan, pürü pak, bağımsız neyim bir gazete dergi bulup bilen, şüphelerinden arınmış, helal sütü emmiş, her dağın arkasında bir kar aramayan, iyi niyetli bir kardeşim varsa, iyi bir gazete arayrum, ortalık karışuk, başım dönüy midem bulanık, bir haber versun, bir yardımcı, bir kefil olsun bakayım. Yoksa durumum çok vahim: Kedinin kuyruğuna basup, hamsi paluğu gibi hop hop oynatacağım. Barajı ceçen olur ise, kapayun kulakları, kendi topuğuma sikacağım!